

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'.-φύλ. 10 \* ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 21 ΤΟΥ ΜΗΝ 1916 \* ΑΡΙΘΜΟΣ 591

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ  
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ  
ΨΥΧΑΡΗΣ

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ Περάδια τῶν Βυθῶν.  
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Κριτικὸν σημείωμα (Ποιήματα Προ-  
βλεγγίου).  
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ Ροδόπη (συνέχεια).  
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ Τραγούδια.  
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ Νανότα.  
Η Σαλώμη.  
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).  
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ Ἐπὶ τὰ «Ρουμπιανά» τοῦ Ὁμήρου Καγιάρ.  
Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-  
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

### ΑΠΡΙΛΗΣ

Χρυσάφια καὶ τριαντάφυλλα ἔχει ἀπλώσει  
Τὸ γέριμο τοῦ ἡλιοῦ. Τὸ παλικάρι  
Στὸ πλουμισμένο ἀπὸ μαργαριτάρι  
Βελουδίνο κιλίμι ἔχει ξαπλώσει.

Καὶ γέρω του χορὸν ἔχουνε στρώσει  
Ξανθιῆς νεράιδες μ' ἀλαφρὸ ποδάρι,  
Λὲς δὲν πατοῦν ἀπάνω στὸ χορτάρι  
Ποῦ θροφανὸ στὴ γῆς ἔχει φουντώσει.

Ἄγαπη, Νιότη, Λευτεριά κι' Ἀλήθεια  
Τὶς λένε τὶς νεράιδες ποῦ γλεντοῦνε,  
Τὰ μάτια φατερά κι' ὄρθα τὰ στήθια·

Κι' ὁ νιὸς ποῦ μπρὸς στὴν ὄψη του δλ' ἀν-  
[θοῦνε,

Ἄπριλη τότε λένε, θαρρεῖς ποῦναι  
Ρηγόπουλο ξανθὸ ἀπ' τὰ παραμύθια.

### ΚΥΚΛΑΜΙΑ

Ἄδικοι μπρὸς στὴν Τύχη οἱ στεναγμοὶ μας!  
Τόσος ὁ πόνος κι' ἡ χαρὰ μας τόση,  
Γι' ὄση ἡ καρδιά μας φτιάχτηκε νὰ νοιώσει:  
Παντοῦ, καρδιά, σὲ παίρνουμε μαζί μας!

Κι' ἂν βάλει ἡ Μοῖρα στ' ἄνθια τὴ ζωὴ μας,  
Τὸ δρόμο μὲ χρυσάφι κι' ἂν μᾶς στρώσει,  
Θάρτε μὴ ὀχιά κρυφὰ νὰ μᾶς δαγκώσει,  
Σὰν εἶν' ἡ θλίψη ἀφέντρα στὴν ψυχὴ μας...

Μὲς' ἀπ' τὸ βράχο ἡ κυκλαμὴ γελᾷ,  
Τῆς ἐρημιᾶς πεντάμορφη παρθένα:  
Στὴ ριζούλα τῆς θλίψη δὲ χωράει.

Ἔτσι νὰ φύγουν κι' οἱ καημοὶ ἀπὸ μένα,  
Κι' ὁ δρόμος μὲς στοὺς βράχους ἄς μὲ πάει  
Κι' ὅπου εἶν' ἄλλοῦ τῆς Τύχης τὰ γραμμένα.

### NIPBANA

«Διλέξες: θᾶσαι ἢ τὸ σφυρὶ ἢ τ' ἀμόνι,  
Τ' ἀρνὶ ἢ ὁ λύκος, θάχεις στὸ ποδάρι  
Σπιρούνι, ἢ ἀπὰ στὴν πλάτη καβιλλάρη,  
Μιὰ χάρδια, μιὰ ξυλιὲς νὰ σὲ φορτώνει.

Φίλος, γυναίκα, κι' ὅποιος σὲ ζυγώνει,  
Μάνν', ἀδερφός, πατέρας σου μακάρι:  
Τὸ πάλημα θ' ἀρχίσει, ποιὸς θὰ πάρει  
Τὸν ἄλλον κάτω· —Οὔτε σφυρὶ, οὔτε ἀμόνι!

Μὲς στὸ σφυρὶ καὶ μὲς στ' ἀμόνι! αἰθέρας,  
Ποῦ ὄλο πετάει καὶ φτάνει καὶ μισοῦει,  
Ποῦ μιὰ ἀλαλάζει μὲς στὸ φῶς τῆς μέρας

Καὶ μιὰ τὶς νύχτες θρηνοδεῖ ὡς τὸν γκιώνη,  
Δῶ στὶς τριανταφυλλιῆς ἀργοσαλεύει  
Καὶ κεῖ τὶς πυρκαγιῆς στὰ οὐράνια ὑψώνει.

### ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ ΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΜΟΥ

Μὴν κλαῖς τὴ δυστυχία σου  
Στ' ἀδέρφια σου μπροστά!  
Κρυφὸ, πῆς τῆς καρδιάς σου,  
Τὸν πόνο νὰ βαστᾷ!

Θαρρεῖς τάχα τ' ἀδέρφια  
Δὲ δέρνουν οἱ καημοὶ;  
Ἄσ' τους πάνω στὰ χεῖλια  
Τὸ γέλιο μιὰ στιγμή!

Ὡ, νὰ γλυκοφιλήσω  
Κάποια ματάκια ὄγρα  
Ποῦ νοιάζονται τοῦ κόσμου  
Τὴ λιγοστὴ χαρὰ!

**ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΕΙ ΤΟ ΒΙΟΛΙ**

Πῶς χαίρομαι! μὰ κάτι μὲ πονεῖ,  
 Κάτι χροστώ, κάποιο ἄδικο μὲ πνίγει,  
 Σὰν κάποια νοιώθω πὸ βαθειὰ φωνή --  
 Ναί, χαίρομαι, μὰ κάτι μὲ πονεῖ,  
 Μὰ μαύρ' ἰσκιὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φύγει.

Πῶς χαίρομαι τοῦ ἡλιοῦ τὴν ἀγκαλιά,  
 Τὸ φῶξ καὶ τ' ἄνθια καὶ τὴν πρασινάδα,  
 Ἐὰ λόγια τῶν παιδιῶ μου -- σὰν πουλιὰ --  
 Ναί, χαίρομαι τοῦ ἡλιοῦ τὴν ἀγκαλιά,  
 Μὰ μέσα μου σταλάζει μιὰ πικράδα.

Πῶς χαίρομαι, μὰ κάτι μὲ πονεῖ,  
 Κάποια ἄδικιὰ τὸν κόσμο κυβερνάει.  
 Κάτι ἔπρεπε πὸ πᾶσι νὰ γενεῖ --  
 Ναί, χαίρομαι, μὰ κάτι μὲ πονεῖ,  
 Κάτι ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο αὐτὸ χαλάει.

**ΠΟΘΟΥΛΑ**

Ρόδον ἀφράτο  
 Καὶ τρυφερὸ  
 Στόμα δροσιάτο  
 Μάτι λαμπρό.

Ἐσπᾶ ἄγρια ἢ Μπόρα  
 Ἐνα ἄχα μικρό.  
 Διάβηκε τώρα --  
 Μ' αὐτὸ νεκρό.

**ΜΟΝΟ ΚΕΙ ΠΕΡΑ**

Μοῦπεν ἡ φωτιὰ ἄπο τζάκι:  
 Μόνο ἐδῶ εἶν' ἡ ζεστασιά.  
 Τοῦ παιδιοῦ μου τὸ ματάκι:  
 Μέσα δῶ εἶν' ὄλη ἡ δροσιά.

Μοῦπε τοῦ Βοριᾶ ἡ φοβέρα,  
 Μὲς στὸν κόσμο νὰ πτωῖ.  
 Κ' ἡ καρδιά: μόνο καὶ πέρα  
 Σὰ θὰ πᾶς δὲ θὰ ζητῶ.

**ΚΑΤΙ ΒΟΥΒΟΙ ΑΚΛΟΥΘΟΥΝ**

Κάτι βουβοὶ ἀκλουθοῦνε  
 Ἄργα κάποιο νεκρό,  
 Δίχως παπὰ τὸν πᾶνε  
 Δίχως ἓνα σταυρό.

Τὸν κάποιο πᾶνε, ποῦχει  
 Μόνος τοῦ σκοτωθῆ,  
 Γιατὶ εἶχεν ἀγαπήσει  
 Δίχως ν' ἀγαπηθῆ.

Χριστέ μου! στοὺς ἀνθρώπους  
 Δὲν ἔδωσες θαρρῶ,  
 Για σῶμβολον ἀγάπης  
 Τὸν τίμο σου σταυρό:

**ΣΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΝ' Η ΑΓΑΠΗ**

Σὰ μουσικὴ εἶν' ἡ ἀγάπη,  
 Σὰ γέλια εἶναι χωρῶς,  
 Σὰν πόθοι μυρωμένοι,  
 Σὰ δάκρυα συφορῶς.

Σὰ μουσικὴ εἶν' ἡ ἀγάπη,  
 Πλαταίνει, δὲ χωρεῖ  
 Στὰ σωθικά μου -- κι' ὄλον  
 Τὸν κόσμο πλημμυρεῖ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

**ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΩΝ ΒΥΘΩΝ\***

I.

Νὰ κάλι: ἡ ἀνητυχία, ἔρχεται σύγγεφο καὶ μὲ κυ-  
 κλώνει. Ἀνάμεσα τῆς οἱ ἔδρες στενές, τὰ παράθυρα  
 σκοτεινά, οἱ στέγες χαμηλές, ὁ ἀέρας πηχτός καὶ  
 ἀκίνητος. Μοῦ ἔρχεται νὰ τὰ σπάσω βλα καὶ νὰ ξε-  
 χυθῶ. Ἰδιο τὸ φῶς ἐνὸς ἡλιοῦ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ  
 νυχτωμένα πέλαγα νὰ τιναχθῶ κατὰ γύρω, νὰ γιορ-  
 τάσω ἔνωση μὲ κάθε ἀπέραντου τὴν ψυχὴ. Καὶ τὸ  
 περίγραμμα τοῦ κόσμου νὰ ξεπεράσω καὶ τοῦ ἰδεοῦ  
 τὰ θρία καὶ νὰ ρεῦσω καὶ νὰ ἐκταθῶ τόσο, ποὺ πᾶ νὰ  
 μὴν ὑπάρχει γιὰ μένα ἐπιθυμία καὶ ἄγνοια.

II

Τὸ χῶμα μύριζε σαπίλα. Κάπως τῆς ἤρθε καὶ ἐκ-  
 πλώθηκε. Τὸ κορμὶ βαρὺ, σὰν ἔτοιμο νὰ σταματήσῃ,  
 χάραξε τὸ σχῆμα. Ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερα ἀπὸ κάθε  
 ἄλλο παίρνει τὴ θέση τοῦ στή γῆ. Ἔτσι, ἦταν ὡραία.  
 Τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλοντας, ἔρριξε τὴ διάφανη τα-  
 φόπετρα. Ὅλα τῆς ἔμοιασαν πεθαμένα. Καὶ τὸν ἑαυτὸ  
 τῆς μὲ τὰ μάτια τ' ἀνοιχτά, ποὺ εἶχαν φτάσει τὸ φεγ-  
 γάρι, τὸν εἶδε βασιλεῖα στὴν ἀπέραντη νεκρόπολη.

(\* Τὰ «Πέρα ἀπὸ τὴ Ζωή» συνεχίζονται μ' αὐτὸ τὸν τί-  
 τλο. Ἔτσι θὰ βροῦν καὶ σὲ βιβλίο.